

Felnőtt dolgok

A gyermekek gyakran tesznek olyanokat, amit nem, hogy nem várnak el tőlük a „nagyok”, de igazából nem is engednek, mert veszélyes, mert nem értenek hozzá, nem segítség, hanem inkább gondot jelent. Teszik ezt pedig a kicsinyek jószándékából, mert segíteni akarnak, utánpótlásból, mert a felnőttektől látják, becsvágyból, mert úgy gondolják, hogy ők is érnek, tudnak annyit, mint azok. Óvatosan is kell kezelni ezeket a törekvéseket, mert ha nagyon ledorongoljuk őket, esetleg egy életre kiöljük belőlük az önkéntességet, a segítőkészséget.

Ilyesmiken gondolkozom, mikor olyan helyzetbe kerülök, amikor előnt a tettvágy, az igyekezet a jócselekedetekre, beleavatkozni a világ folyásába, mikor úgy érzem, minden rajtam múlik, képes vagyok, esetleg én egyedül arra, hogy nagy hatást gyakoroljak helyzetekre. Ezek lehetnek rosszul eső látványos ostobaságok, gonoszságok, igazságtalanságok, hanyagságok. A nagy igyekezetben olykor elfelejti az ember a határait. Nem feltétlenül a képességeinek, lehetőségeinek a határait, sőt talán pont az lehet olykor a baj, hogy elmegy odáig akkor, mikor a világ rendje ezt nem igényli, megsínyli, sőt, nem is engedi meg.

Az emberben van egy olyan képzet, hogy neki kell mindent megoldani a világon a maga, mások és a világ problémáiból. Ehhez azonban volna szükség egy olyan képességre, hogy tudja, elképzelése legyen arról, mi is a jó, az igazságos, mi az, ami a világ rendjébe igazodik. Továbbá arról is, hogy ez miként érhető el pusztán emberi értelmével és erejével.

A világban nagy jó igyekezetünkben igazságérzet, „rendismeret” és ambíciók közepette gyakran elfeledkezünk arról, hogy ki az, aki ezt a világot teremtette, vezeti végtelen igazságban, bölcsességben, szeretetben és irgalomban. Akinek bölcsessége, „rendismerete” és ereje messze fölötte áll a miénknak. Ha mi megfelelő figyelemmel és alázattal követjük, akkor növekedhetünk arra a szerepre, hogy az Ő segítőtársai legyünk. (Ha Istennek szolgálsz, megtérül. Tób. 4. 15.; Istennek vagyunk ugyanis munkatársai, ti meg Isten szántóföldje, 1Kor. 3. 9.).

Istennek legnagyobb és leglátványosabban kiválasztott emberei is gyakran túltolták a maguk szerepét, mindazonáltal, többnyire ezt korrigálni tudták, ha eléggé figyelmesek voltak. Meg kell érezni, érteni és imádkozni, hogy mi a mi hatáskörünk, mi az, amit meg kell tennünk Isten szándékában és mi az, ami már nem a mi dolgunk, mert nincs hozzá megfelelő tudásunk (igazságunk), erőnk, (gól)helyzetünk és főleg, alkalmas eszközünk. Igen nagy alázat és figyelem kell munkálatunk irányában, mikor elfog a harci láz, a tettvágy és megtorpanjunk ott, ami már nem a mi mozgásterünk.

Az ember különösen ítélkezéseivel megy túl messzire. Látván mások bűneit, hibáit könnyen túlszaladnak Istentől rendelt feladatukon, az intelmeken és ítélkezésbe csapnak és olykor nem is csak gondolatban, szóban, de olykor tettekben is, elszántan „igazságot” akarnak tenni. Márpedig erre számos intelmünk van:

Ne szolgáltatassatok magatoknak igazságot, szeretteim, hanem hagyjatok teret az Isten haragjának, hiszen írva van: „Enyém a bosszú, én majd megfizetek” – mondja az Úr. Sőt, ha ellenséged éhezik, adj neki enni, ha szomjazik, adj neki inni. Ha ezt teszed, izzó paraszat raksz a fejére. Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval. Ef. 12. 19-21.

Nem eshetünk ezekbe a hibákba és nem is tévedhetünk az Ő hatáskörébe, ha mindvégig kitartunk törvényei és intelmei mellett szeretetben és alázatban, amelyek kijelölik mozgásterünket.

Persze ehhez, mint szinte minden máshoz, szükségünk van egy óriási hitre, hogy mennyei munkáltatónk nálunk bölcsőbb, igazságosabb, erősebb és több szeretettel rendelkezik, mint amit mi akár gondolhatunk. Saját kis munkakörünkön túl teljes egészében, türelemmel, kitartással és bizalommal reá kell bízunk mindent. Ez a készség igen ritka manapság még emberi kapcsolatainkban is, mikor mindenhez jobban értőnek gondoljuk magunkat, függetlenül a másik tudásától, korától, tapasztalatától, kompetenciájától. Mivel magunkat ebben nem tudjuk féken tartani, akár vakbuzgalommal mehetünk a többség akaratával szemben is. Megöljük a trónörököst, behívjuk az oroszokat, lelőjük az elnököt, kiátkozunk, árulkodunk, vermet ásunk és gáncsoskodunk, csak, hogy a világban érvényt szerezzünk akaratunknak és „igazságunknak”.

Pedig, pedig, látható, mi a sorsa azoknak, akik hatáskörüket, nemtelen eszközökkel túllépik és megerőszakolják a többséget is, ha igazuk van, ha nincs. Akik nem engedik Istent munkáját végezni, azok megszágyenülnek a világ és az ég előtt. Sikereik porlékonyak és átkozottak lesznek, jutalmukat sosem fogják megkapni, függetlenül attól, hogy tetteik mennyiben szolgálták Isten céljait.

Az említett „hősies” akciókkal nagy befolyást lehet gyakorolni a világra, de a rend ellenében és különösen Isten helyett, mi nem teremthetünk rendet. Látjuk, emberi törvényeink tömegével és kellő hatalommal, milyen rendet vagyunk képesek teremteni önerőből. Ha hatáskörünket túllépjük, se rend, se szeretet, se igazságosság nem lesz. Márpedig, aki ezek ellen vét, az nem kedves munkatársa Istennek. Aki tőle függetlenedve, önállósodva teszi a dolgát és „igazságát”, azok nem az Ő országát építik.

Aki fölmenti a bűnöst, vagy elítéli az ártatlant, azt egyaránt utálja az Isten. Pld. 17. 15.

Mennyire más lenne az emberiség történelme, ha magunkat, különösen erőinket, „igazságérzetünket”, megzabolázva szolgálnánk égi munkáltatónknak és nem vennénk mindig magunk kezébe a világ kormányzását, amire alkalmatlanok vagyunk, kizárólag beosztott munkatársként van esélyünk részt venni egy nagyszerű dologban, fő küldetésünkben, Isten országának építésében.

Templomlépcső, 2022. október